

20 april 2020

Heide vertelt!

En ons bolleke blijft draaien!

Vrijdag 10 april, 8u 's morgens, heldere lucht, het zonnetje is er...! Waarom eens geen ochtendwandeling maken in onze mooie Kalmthoutse Heide? Zo gezegd zo gedaan. Ik trek mijn wandelschoenen aan en weg zijn wij vanuit het centrum van Heide richting Guido Gezellelaan door de Withoefse heide naar "d haei", zoals wij Kalmthoutenaren dit prachtig gebied noemen. Ik stap flink door en denk na over de na-corona-tijd, wat gaat het allemaal worden. Na een tijdje stappen zie ik een verliefd koppeltje intiem op een bank zitten, zij hebben er ook duidelijk een aantal sportieve kilometers opzitten. Voor me zelf denk ik, hopelijk is dit toch een samenwonend koppeltje want anders zijn de corona-regels ver zoek.

Nadat ik weer een kilometertje verder ben gestapt heb ik plots ook zin om een rustbank te gebruiken, ik ben de 65 al gepasseerd, dus als ik alles goed gevolgd heb mag ik dat nu ongestraft doen! En wat doet een mens dan 's morgens moederziel alleen, enkel omringd door vogelgeluid en een beetje geritsel van het pijpenstrootje? Juist.... nadenken!

Hoe zijn we toch in deze situatie beland? Het beestje, het corona-virus, heeft heel de wereld in zijn greep genomen. Is het een natuurverschijnsel? Is het een gekweekt en een uit een labo ontsnapt virus? Is het door het eetgedrag van de Chinezen van dier op mens overgegaan? Is het een afstraffing door een bovennatuurlijke kracht voor onze manier van

leven? We weten het niet en misschien komen de virologen en ook nooit achter.

Bangelijk kunnen we deze situatie toch wel noemen, zoiets hebben we nog nooit meegemaakt. Dagelijks volgen we het nieuws op de voet, we ergeren ons aan de mensen die de onderrichtingen niet volgen, we applaudisseren voor de mensen die het mee moeten verhelpen en de vele mensen moeten bijstaan, soms zelfs als enige bij een stervende patiënt! We denken eraan hoe zwaar het moet zijn voor familieleden die hun dierbare moeten afstaan en zelfs geen afscheid kunnen nemen. Ik vind het ook heel erg dat wij onze kinderen en kleinkinderen nu even niet meer kunnen zien, kunnen knuffelen of samen Pasen vieren, maar dit weegt niet op tegen wat mensen meemaken wanneer zij op die manier afscheid moeten nemen van hun dierbaren.

En dan begin je na te denken..... hoelang gaan we nog met deze situatie moeten leven? Gaan we nadien anders leven? Gaan ze medicatie vinden om dit virus tegen te gaan en komen er dan geen andere virussen in de plaats? Gaan we ons dezelfde luxe kunnen blijven permitteren? Wat staat er onze kinderen en kleinkinderen nog te wachten?

Maar dan zit je daar op die bank met het morgenzonnetje op je bol, met het gefluit van de vogeltjes, met de eerste groene sprietjes tussen het verdord gras, met de eerste ontluikende blaadjes aan de bomen. Ja hoor.... het is lente, een andere lente dan dat we gewoon zijn, dat wel!

Hang ik nu de pessimist uit, ben ik een doemdenker, moet ik alles anders gaan bekijken?

Inspireert de lente mij om anders te gaan denken? Ik zie in de natuur weinig verschil, de vogeltjes fluiten nog, de groene sprietjes en de eerste blaadjes zijn er en de zon laat ons niet in de steek.

Ik sta recht en stap verder, mijzelf moed insprekende dat alles wel goed komt en dat dit in mijn levensloop uiteindelijk toch maar een zeer korte periode gaat zijn. Ik ben een optimist!
Maandag 13 april, geen krant, wat TV zien. Ik zap naar NPO1 (Nederland) en volg het programma 'goeie morgen Nederland'. Ik hoor daar een economist zeggen dat Nederland er over moet waken dat noodlijdende bedrijven niet in handen mogen komen van de Chinezen. Voor mij een beetje een verrassende uitspraak maar blijkbaar toch niet zo ondenkbaar, er zijn al signalen!

16 april, de Amerikaanse president Trump lanceert een verhaal als zou China de oorzaak zijn van al deze ellende, hij viseert een Chinees labo. Trump beveelt ook een onderzoek naar de werking van het Wereldgezondheidsinstituut (WHO) en draait de geldkraan dicht voor deze organisatie om rede dat hij vindt dat ze hun werk slecht hebben gedaan. Hij wil zijn veiligheidsdiensten tot op de naad laten uitzoeken hoe het virus in China is ontstaan. Spierballengerol..... of zou er toch meer aan de hand zijn? In elk geval een bewuste strategie om China in diskrediet te brengen. Onze virologen wijzen er ons op dat een dergelijk virus niet uit een labo komt!!

Zou dit virus de wereldorde dan toch veranderen? Het aloude gezegde "de ene zijn dood is de andere zijn brood" is weer actueel!

(eigen bijdrage)

Te voet naar Meerseldreef!

Vele jaren trokken Kalmthoutenaren en mensen uit de streek de avond voor 1 mei naar Meerseldreef. Na een nachtje stappen kwam men dan 's morgensvroeg in het Hoogstraatse gehucht toe. Het was een wandeltocht van een 32 kilometer welke vanuit Kalmthout via Achterbroek, Wuustwezel, Loenhout, Meer en Meerle naar het bovenste puntje in de Hoogstraatse bult liep vlak bij de Nederlandse grens. In de parochiezaal van Loenhout (ongeveer het middelpunt) werd halt gehouden om de boterhammetjes op te eten en de dorst te lessen. Deze nachtelijke wandeling is vele jaren geleden, vermoedelijk in 1950, gestart. Wij vinden in een document terug dat de 27ste maal werd georganiseerd in 1977. De tocht was eigenlijk een bedevaart, althans zo is het gestart in de jaren '50. Rond de klok van 23u werd er in Kalmthout gestart en de eerste wandelaars kwamen bij het kriecken van de dag in Meerseldreef aan. Even later volgde daar een Eucharistieviering met na-

dien een broodmaaltijd. Vervolgens iedereen de bus van "De Vlinder" op, terug naar de startplaats. Door de jaren heen veranderde deze tocht min of meer van bedevaart naar een gezellige nachtelijke uitstap. Er zijn weinige Kalmthoutenaren die deze tocht nooit hebben meegedaan en vele zullen er ook nog mooie herinneringen aan hebben overgehouden. De laatste jaren werd er ook een voorprogramma georganiseerd, zo herinner ik mij een optreden van Elly Nieman en Rikkert Zuiderveld op de zolder van de Markgraaf waar ze onder andere hun

bekendste nummer de "kauwgomballenboom" brachten. De laatste jaren dat het doorging werd er gestart vanuit feestzaal Den Driehoek in de Driehoekstraat. Daar werd eerst een korte fuif gehouden om vervolgens om 23u met de tocht te starten. In 1980 werd er voor de laatste keer naar dit bedevaartsoord gewandeld.

(eigen inbreng)

De mei-kermis gaat dit jaar niet door!

Door de corona-crisis zij ook de evenementen stilgevallen, dat wil zeggen dat er zoals de traditie het wil de eerste zondag van mei geen kermis zal plaatsvinden in Heide. Bij mijn weten is dit nooit eerder gebeurd. Ik zelf maakte beroepshalve in 1978 voor het eerst kennis met Heide-kermis.

Twee jaar voordien was ik bij de Kalmthoutse politie gaan werken en was ik aangeduid om weldra

“Stanneke de garde” te vervangen. Zo maakte ik mij samen met Stan Geeraerts (de laatste veldwachter in Kalmthout) in mei 1978 op om de kermis mee te gaan zetten, zoals men dat toen noemde. Het plaats geven en organiseren van de kermis was toen nog een politie-taak in opdracht van de gemeente. Stan leerde mij de knepen van het vak en waarschuwde mij dat omgaan met het “kermisvolk” niet altijd gemakkelijk was. Een goeie plaats krijgen op de kermis was het belangrijkste voor elke standhouder en soms werd er bij wijze van spreken gevochten voor een betere plaats, een metertje meer, enz... Hij leerde mij ook hoe je daarmee moest omgaan. Voor mij was dit een leerproces, in september dat jaar moest ik het alleen redden. Stan gaf mij verder ook nog wel wat “knepen van het vak” mee, zoals men dat noemt, en wees mij er vooral op om op maandag de kinderen niet te vergeten. Stan had vele jaren voordien een deal gemaakt met de foorkramers om op maandag de kinderen in schoolverband gratis op de attracties te laten. Eigenlijk was dit een win-win situatie. Als wijkagent ging je rond 15 naar de school om de kinderen op te halen en vervolgens met de kinderen naar de kermis. De doelgroep waren de kleuters van de Sint-Jozefsschool. De kinderen mochten dan daar gratis rondjes draaien op de verschillende attracties en vader of moeder kwamen de kinderen na schooltijd ophalen op de kermis. Je begrijpt dat alle kinderen niet onmiddellijk mee naar huis wilden en zo draaide de kermis op maandag meteen op volle toeren! Ik twijfel er niet aan dat meerdere bewoners van Heide dit nog herinneren!

Een kermiscomité

Begin de jaren '80 verhuisde de kermis van het plein rondom de Kerk en het station naar de Max Temmermanlaan, het stuk tussen het Heidestatieplein en de Sint-Jozefslaan werd afgesloten voor alle verkeer om daar de kermis te laten plaatsvinden. Voor cafébaas Rene Vercauteren van de Cambuus was dit het signaal om rond het hele gebeuren wat meer te organiseren en zo de kermis weer een beetje aantrekkelijk te maken. Lode Pelleman, Guy Smits, Marcel Hensen, René Vercauteren en ik zelf vormde het comité. Verschillende jaren organiseerden wij wat activiteiten ter gelegenheid van de mei-kermis. Zo was er enkele jaren na elkaar een openingsconcert door de harmonie “Bos en Hei”, zij speelden hun concert vanuit de ruimte voor de botsauto's. Er werden wielervedstrijden ingericht en er kwam ook een handelsmarkt als uitbreiding. Wij ijverde in die periode ook om opnieuw een kiosk te plaatsen op het Heidestatieplein, deze had er vroeger ook gestaan en vooral de harmonie was vragende partij. De toenmalige schepen van openbare werken, Marcel De Coster, was daar geen echte voorstander van, het ging dan ook niet door. Ik moet wel aanhalen dat op die manier de mei-kermis, die een beetje ter ziele aan het gaan was, een flinke opwaardering kreeg. Dit vertaalde zich ook in het aantal kermisattracties dat extra naar Heide afzakte. Rond de eeuwwisseling verhuisde de kermis opnieuw vanuit de Max Temmermanlaan naar de ruimte tussen het station en de kerk. Ik zelf heb Heide-kermis jaarlijks plaats gegeven van 1978 tot en met 1995. Toen verdween deze taak voor de politie en werd deze overgenomen door de marktleider Marcel Peeters. Nu sinds 2018 is mijn jongste broer René de Kalmthoutse marktleider geworden en is het één van zijn taken, hoe het kan verkeren!

Maar dit jaar wordt het wachten tot de derde zondag van september om in Heide kermis te vieren, hopelijk zijn dan alle problemen van de baan!

(eigen inbreng)

De eigenwijze bostuin

Ik ben geboren in 1962. In mijn jeugd jaren groeide ik op tussen twee verschillende culturen. Je had de dames met de witte sokjes die men soms oneerbiedig ‘soulkickers’ noemde en je had de ‘freaks’ die voortborduurden op de uitwaaiierende hippiecultuur met geitenwollen sokken en open

sandalen. Ik hovende ertussen. Ik hield zowel van een discotheek waar de jeugd danste op de muziek van de Bee Gees als van mijn jeugdclub waar ik meedanstte op AC/DC-muziek of de Dire

Straits. Ik droeg open sandalen en witte sokjes... ik hield gewoonweg van allebei! En dat werd me niet altijd in dank afgenomen. Jongeren kunnen zich soms heel conventioneel gedragen. En soms vraag ik me af... maken we als natuurliefhebbers niet diezelfde fout? Houden we onze blik open genoeg? Je zou ook kunnen zeggen dat ik eigenlijk een natuurgids van het zevende knoopsgat ben. En dat klopt. Mijn gezondheid laat het niet altijd toe lange wandelingen te maken (ik heb MS) en ook het gidsen zelf heb ik onlangs volledig aan de

kapstok moeten hangen, het lukt me doodeenvoudig niet meer. Point final. Ik gidste ruim tien jaar als natuurgids op de Kalmthoutse heide en sloot net een heel mooie periode van vier jaar af waar ik gids mocht zijn op het Landschappelijk arboretum Hemelrijk. Deze twee ervaringen toonden me weer dat ik me niet kan aansluiten bij één stroming. Ik hou van mix en diversiteit. Hemelrijk leerde me dat er heel wat planten zijn die in een ver, heel ver verleden ook behoorden tot onze inheemse plantenkring. Er was een bijzonder grote diversiteit die verstoord werd door de ijstijden. Vele planten verdwenen. In Europa kon de natuur zich minder goed herstellen door onze bergketens die het zaad uit de zuidelijker streken tegenhield. In het oosten (Japan, Korea,...) en het westen (Noord-Amerika) van de gematigde gordel had men bergketens die anders gericht waren en daar herstelde de natuur zich veel sneller. Zeggen dat alle planten uit deze streken geschikt zijn om te planten in onze eigen natuur is een beetje een te korte bocht, maar een voorzichtige mix ervan is naar mijn mening toch wel een verstandig initiatief nu ons klimaat aan het opwarmen is. En zo vind je in mijn bostuin de prachtige hamamelis zij aan zij met de vroegbloeiende hazelaar. Of de mooi gekleurde Japanse esdoorn in de schaduw van mijn machtige beuken. Nu een nieuw tijdperk is aangebroken en de corona-crisis me verplicht terug te plooiën op mijn eigen stukje bos, kan ik nog meer genieten van de eigenwijze diversiteit die ik heb aangeplant. In feite overtreed ik hiermee de richtlijnen die men geeft vanuit de overheid om enkel inheemse planten aan te planten. Ik heb het vrij vertaald en plant vóóral inheemse planten met af een toe een accentje van een mooie, veilige exoot. Want daar ben ik het wel mee eens: invasieve exoten moet je uit onze natuur weren.

(bijdrage van Carine Schelkens)

Jong leven in de tuin!

Voor u gevonden op facebook!

Ik ben een sterk persoon. Maar soms heb ik iemand nodig die me vasthoudt en zegt: "Alles komt goed."

JE GROOTOUDERS WERDEN OPGEROEPEN OM IN EEN OORLOG TE VECHTEN, JIJ OM IN JE ZETEL TE BLIJVEN, DOE ER NIET MOEILIK OVER!

N CORONAVIRUS

CORONAVIRUS

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com
0477/22.24.81